

[Anne Grete Holmsgård]

TV 2, der hænger og dingler i en tynd færøsk fiskesnøre, en undervisningsminister, der har formået at molestere tidligere tiders tradition for brede uddannelsespolitiske forlig og endog formået at gøre sig selv til grin på sin gymnasierreform, en arbejdsminister, der har formået at få samtlige – samtlige – organisationer til at forlade det Bonnerupudvalg, der skulle støbe kugler til et ideologisk opgør på A-kasseområdet, osv. osv.

Det karakteristiske for hele denne historie er, at oppositionen faktisk har formået at rive flere og flere områder fra vor tids Kristoffer. Tilbage sidder han, denne Kristoffer – og nok så hårdnakket, må jeg sige – med den økonomiske politik.

Det betragter vi som både utilstedeligt og katastrofalt, katastrofalt for de mennesker, der er blevet trampet på gennem fastfrysning af dagpengesatser og sociale bistandssatser, katastrofalt for de grupper på arbejdsmarkedet, der ikke har kunnet gennemhulle regeringens snævre indkomstpolitiske ramme. Jeg tænker på de store grupper af offentligt ansatte og ufaglærte på det private arbejdsmarked, der har været dem, der har måttet betale indkomstpolitikken, mens andre har kunnet gennemhulle den. Katastrofalt for den offentlige sektor, der oplever medarbejderflugt. Tåbeligt, fordi netop dette, kombineret med regeringens ideologisk styrede privatisering af opgaver, betyder, at løsningen af disse opgaver bliver langt dyrere, end de ellers var blevet, og katastrofalt for landets samlede økonomi. For i lighed med Kristoffer uden Land har denne regering jo netop ikke formået at gøre indhug i gældsætningen, men tværtimod formået at øge den. Kasseunderskuddet er væk. Ja, det er rigtigt, men i 1986 – i år altså – vil alene rentebetalingerne på ind- og udlandsgælden lægge beslag på et beløb, der svarer til 30 pct. af statens samlede drifts- og anlægsudgifter. Det er ingen ringe bedrift på så få år.

Nu må det snart høre op. Og det rimelige er vel, at oppositionen kommer til.

Jeg må ærligt indrømme, at for et par år siden – det var under denne regerings første regeringsår – overvejede vi i VS' gruppe at stille en mistillidsdagsorden, ikke til regeringen, men til oppositionen, fordi vi syntes, den gjorde det dårligt. Siden har sagen forandret sig, og derfor vil jeg i dag gerne på VS' vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget takker oppositionen for dens solide indsats i det forgangne folketingsår og opfordrer på denne baggrund oppositionen til snarest muligt at overtage resten af ansvaret for landet, således at yderligere katastrofer af økonomisk og menneskelig art undgås.

Tinget går herefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Jeg er helt og aldeles overbevist om, at oppositionen vil kunne udføre dette arbejde og gøre det ganske betydeligt bedre end den nuværende regering, selv i den situation, hvor den har fået enestående hjælp fra os andre.

Ikke fordi jeg tror, det bliver let. Jeg tror afgjort ikke, det bliver let, og alle ved jo, at den gæld, der cykler deropad i øjeblikket, er der nogle andre, der kommer til at sidde med på et eller andet tidspunkt, for det ser jo ikke ud til, at denne regering er i stand til at få fjernet den eller gjort bare så rimelige indhug i den, at oppositionen kan få rimelige vilkår, når den tager over.

Jeg tror, der er to hovedproblemer. Det ene er, at oppositionen, når den kommer til, vil blive mødt med nogle særdeles sure og vrisne miner fra det ellers glade og optimistiske danske erhvervsliv. Der vil næppe være den largeness at finde, som der er at finde i dag, hvor det dog indskrænker sig til en muggen Mc-Kinney Møller og lidt vrisserier rundt omkring. Nej, så vil bissen blive skruet på, og den vil blive skruet på på børsen også.

Det andet problem kunne blive for store forventninger om guld til alle fra denne opposition. Det har en række, nej, alle de borgerlige ordførere beskæftiget sig ganske aldeles ukvalificeret og overfladisk med i deres ordførerindlæg. Så galt kommer det ikke til at gå, for jeg kan allerede se, at alle partierne i oppositionen godt ved, at man ikke skal gå ud og love guld og grønne skove til alle, jo, grønne skove, men ikke guld til alle. Vi står med en udlandsgæld, som skal tackles. Det ved socialdemokratiet, det ved SF, og det ved VS – eller i hvert tilfælde den største del af VS. Det, vi skal, er, at vi skal omfordele. Vi skal omfordele det eksisterende og det nødvendige arbejde. Vi skal omfordele solidarisk i stedet for den usolidariske omfordeling, der foregår i øjeblikket.